

Erdoğan'ın Taksim sorunu



MURAT YETKİN

Politika / 08/06/2013

Asıl olan Erdoğan'ın Taksim sorunu; bu aslında demokratik taleplere demokratik tahammül sorunu sayılabilir. Cumhurbaşkanı Abdullah Gül ve Başbakan Yardımcısı Bülent Arınç'ın Başbakan Tayyip Erdoğan'ın Kuzey Afrika seyahati süresince yaptığı yumuşatma çabaları, Erdoğan'ın cuma sabaha karşı yurda dönüşü ile başka bir boyut kazandı. Aslında Erdoğan daha Tunus'tan ayrılmadan, evet 'aşırı gaz kullanımı' nedeniyle 'üzüntü' ifade etmiş, ama Taksim'e Topçu Kışlası projesinden vazgeçmeyeceğini ilan etmişti.

Bir gün önce Hüseyin Çelik'in "Karşılama organizasyonu yok" demesine karşın perşembe gece yarısı saatlerinde AK Partili belediyeler fazla mesai yaparak on binden fazla destekçiyi Atatürk Havalimanı'na toplamayı başardı. Erdoğan hareketin birkaç ağacı kurtarmayı değil, kendisini seçim dışı yollarla yıpratmayı amaçladığını ve bunun da sosyal medya, yani Twitter ve Facebook üzerinden yapıldığını söyledi.

Aynı cuma günü öğleden sonra, AB Bakanı Egemen Bağış'ın ev sahipliğinde düzenlenen 'Küresel Sorunlar Karşısında, Türkiye ve Avrupa Birliği için Ortak Bir Gelecek' toplantısında konuşmacıydı ve gözler oradaydı.

Orada nadir görülen bir şey oldu. Bütçe görüşmelerinde dahi muhalefet liderlerinin konuşmasını izlemeyip salondan çıktığı için eleştirilen Erdoğan, AB Genişleme Sorumlusu Stefan Füle'nin konuşması boyunca yerinde kaldı, tercüme kulaklığını takmadan Füle'nin konuşmasını izledi. Bu vücut dili Erdoğan'ın belki de tutumunu uzlaşmadan yana çevireceği izlenimine yol açtı. Erdoğan ise "Yüzde ellinin değil, yüzde yüzün Başbakanıyım" dediği konuşmasında, evet, alışveriş merkezi fikrini rafa kaldırdığını ama –avlusuna Gezi Parkı'ndan daha çok ağaç dikmeye söz verdiği- Topçu Kışlası'nda kararlı olduğunu tekrarladı.

Konuşmasında 'demokrasilerde polisin barışçı göstericilere aşırı güç kullanmasına yer olmadığını' söyleyen Füle, Erdoğan ile yaptığı görüşmeden hemen sonra tweet hesabına hükümetin diyaloga kapalı olması nedeniyle kaçan fırsattan dolayı 'hayal kırıklığı' duyduğunu açıkladı. Aynı dakikalarda Ankara'daki ABD Büyükelçiliği de bir 'tweet attı'; Erdoğan'ın konuşmasında, 2011'de ABD'de başlayan 'Wall Street'i İşgal' eylemlerinde '17 kişinin öldürüldüğü' bilgisinin 'yanlış' olduğunu söyledi; polis müdahalesiyle ölen yoktu. Bu resmi yalanlama, Erdoğan'a bu bilgilerin nereden ve hangi danışmanlarınca verildiği sorularına yol açtı.

Ama daha önemlisi, Erdoğan'ın Taksim'i işgal eylemlerinin kendisine karşı sosyal medyadan yürütülen bir komplo olduğuna inandığını söylemesine karşın hem ABD hem AB'den gelen mesajların sosyal medya üzerinden verilmiş olmasıydı. Mesajın mecrası da kendisi kadar önem kazanıyordu.

Bu çerçevede Erdoğan'ın uluslararası basını Taksim eylemcilerinin taleplerini içeren ilanları basmamaya çağırmasının bulacağı karşılık da merak konusu...

Taksim protestocularına gelince... Erdoğan'ın yurda dönüşünden bu yana, özellikle de karşılayıcılarının Taksim'e gidip eylemcilere hadlerini bildirme sloganları ardından, daha dikkatli ve üçlü bir açmaz içindeler. Bir yandan geri adım atmak istemiyor, bir yandan herhangi bir siyasi parti ya da örgütle ortak hareket etmekten kaçınıyor, ama diğer yandan Erdoğan tarafından, aralarına karışan farklı amaçlı grupların etrafı yakıp yıkmasından, vandalizminden sorumlu tutulmaktan da çekiniyorlar.

(Bu arada, polisin orantısız güç ve gaz kullanımına karşı olanların bu yakıp yıkmalara da karşı olması gerekiyor. Taksim ve civarında bir utanç anıtı gibi duran tahrip edilmiş belediye otobüslerinin hâlâ neden orada tutulduğu da cevap bekleyen ayrı bir soru.)

Ama asıl olan Erdoğan'ın Taksim sorunu; bu aslında demokratik taleplere demokratik tahammül sorunu sayılabilir.

Oyların yarısını alıp iktidar olmuş, ülkesinin en vahim sorununa çözüm için diyalog başlatmış, ekonomiyi toparlamış, muhalefeti etkisizleştirip medyayı hizaya getirme yolunda bir lider, başını neden bu kadar kolaylıkla çözülebilecek bir sorun yüzünden bu kadar derde sokar?

Bu soruya cevap arayanlar arasında AK Partili vekillerin de seçmenlerin de bulunduğunu konuşmalarından biliyorum. Ama işte tam bu noktadayız.